

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **J. D.**, zast. Janem Bébrem, advokátem, se sídlem Praha 5, Ostrovského 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ, Distribuce, a. s.,** se sídlem Děčín, Teplická 874, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2007, č. j. 154096/2007/KUSK, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2010, č. j. 6 Ca 343/2007 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů kasačního řízení částku 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 2. 11. 2007, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu, ze dne 16. 10. 2006, č. j. SÚ/886/59/05/Šla. Tímto rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobci povoleno umístění stavby a vydáno stavební povolení na stavbu „Garáž u rodinného domu č. p. 29, Š., na pozemku parc. č. 1218/2, kat. území O.“.

Žalovaný územní a stavební rozhodnutí zrušil k odvolání společnosti ČEZ Distribuce, a. s., upozorňující na skutečnost, že v místě stavby se nachází transformační stanice č. 280966 a s ní spojené ochranné pásmo, z něhož nebude udělena výjimka.

Žalovaný v odvolacím řízení v prvé řadě řešil včasnost odvolání a vyšel ze skutečnosti, že odvolateli bylo rozhodnutí doručeno až dodatečně dne 22. 7. 2007; proto rozhodnutí není v právní moci, ač na něm byla vyznačena dnem 15. 11. 2006. Konstatoval rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení stavebních prací a nutnost věc projednat podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, stavebního zákona (dále jen „stavební zákon z r. 2006“). Dále uvedl, že neukončené stavební řízení je třeba nejprve zastavit, což je naplněno tímto odvolacím rozhodnutím, a poté konstatoval, že řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zahajuje stavební úřad z vlastního podnětu. Poukázal na pochybení stavebního úřadu a zejména na vady vypracování projektové dokumentace a odpovědnost projektanta. Stavebníkovi vytkl, že jednal navzdory nepochybné místní znalosti ve vztahu k trafostanici, což znamená, že ani on nemůže být vyviněn. Napadené rozhodnutí označil za vydané v rozporu s 3 odst. 1, 2 a 4 správního řádu, což byl důvod, proč je zrušil.

Městský soud v napadeném rozsudku vycházel z okruhu účastníků územního a stavebního řízení, stanoveného v § 34 a v § 59 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon z r. 1976“). Dospěl k závěru, že žalovaný řádně neobjasnil, zda odvolatel ČEZ Distribuce, a. s., podmínky pro postavení účastníka řízení splňuje; pro tento závěr označil za nedostačující skutečnost, že v místě stavby se nachází ochranné pásmo podle zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona. Z ničeho neplyne vlastnické či jiné právo tohoto subjektu k pozemku a rovněž není jasné, zda trafostanice je stavbou. Ochranné pásmo navíc v rozhodnutí nebylo jednoznačně situováno tak, aby bylo zřejmé, že umístěná a povolená stavba do něho zasahuje. Nebylo tak prokázáno dotčení práv společnosti ČEZ Distribuce, a. s. Ze všech těchto důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku.

Důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení jeho rozhodnutí jako nepřezkoumatelného. Žalovaný vycházel z jednoznačných prohlášení ČEZ Distribuce, a. s., o vlastnictví trafostanice, která je také úředně zaevidovaná. Společnost ČEZ opakovaně upozorňovala na existenci ochranného pásma a na skutečnost, že z trafostanice vedou napájecí kabely pro obec Š., a pokud na nich stavba spočívá, nebude kabelové vedení přístupné; z toho důvodu by nebylo možné ani udělení souhlasu s umístěním stavby. Tyto skutečnosti byly natolik závažné, že žalovaný neměl pochybnosti o nesprávnosti rozhodnutí stavebního úřadu. Ten nepřizval ČEZ Distribuce, a. s., do řízení jako účastníka, přesto, že existenci trafostanice zjistil při místním šetření. Z toho je zřejmé přímé dotčení odvolatele, který je podle § 161 stavebního zákona z r. 2006 vlastníkem technické infrastruktury. Stěžovatel ve svém rozhodnutí dostatečně ozřejmil, že odvolatel měl být účastníkem řízení a jeho rozhodnutí má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Jediné možné řešení pak bylo postupovat podle § 129 stavebního zákona z r. 2006, který připouští i možnost dodatečného povolení stavby.

Ve vztahu k § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, proč soud rozhodnutí žalovaného označil

za rozporné se spisem. Ve spise je založeno vyjádření ČEZ Distribuce, a. s, a z něho, i z podaného odvolání, je zřejmé, že v daném místě se nachází transformační stanice a tato skutečnost byla zjištěna i stavebním úřadem, což plyne ze záznamu z 12. 7. 2007. Odvolatel také výslovně vyloučil možnost udělení výjimky z ochranného pásma. Umístění stavby v bezprostředním sousedství stavby trafostanice samo o sobě zakládá účast na řízení podle § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 stavebního zákona z r. 1976. Rozhodnutí žalovaného není v rozporu s prohlášeními odvolatele ani s fotodokumentací založenou ve spise. ČEZ Distribuce, a. s., je vlastníkem sousední stavby v bezprostřední blízkosti umísťované stavby, případně tato stavba stojí na komponentech trafostanice; přímé dotčení na právech tak je nepochybné. Za takové situace nemohl žalovaný rozhodnout jinak a zrušení jeho rozhodnutí je formalistické. Stěžovatel rovněž vylučuje, že svým rozhodnutím zasáhnul do žalobcových práv. Ten totiž v žádosti neuvedl úplný seznam možných účastníků řízení a existenci trafostanice vědomě zamlčel. Žalobce se proto nedůvodně dovolává splnění všech náležitostí pro stavbu garáže v daném místě. Proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesdílí stěžovatelův názor na přezkoumatelnost napadeného rozsudku a považuje jej za správný. Stěžovatel v řízení nepostavil najisto, že ČEZ Distribuce, a. s., splňovala podmínky pro postavení účastníka řízení. Není jisté, zda trafostanice je stavbou ve smyslu stavebního zákona a kdo je jejím vlastníkem. Rovněž nebyla zjištěna existence a rozsah ochranného pásma, není vůbec jisté, že pod žalobcovým pozemkem vedou nějaké kabely a jaké. Přesto, že rozhodnutí žalovaného bylo fatálním zásahem do žalobcových práv, stěžovatel tvrzené skutečnosti vůbec nepostavil najisto. Podotýká, že nejsou zřejmé ani ze spisu, ani z pořízené fotodokumentace. Není možné, aby zrušení stavebního povolení stálo jen na kusém odůvodnění, opírajícím se o prohlášení subjektu, který podal odvolání. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení nevyužila možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s, pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Vzhledem ke splnění všech formálních náležitostí a podmínek řízení shledává soud kasační stížnost přípustnou.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel kasační stížnost v prvé řadě opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; tvrdí tedy, že se městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Není podstatné, že její naplnění spatřuje v posouzení správního rozhodnutí jako nepřezkoumatelného - to jistě nebylo právní otázkou posuzovanou v předchozím správním řízení. Z obsahu kasační stížnosti je dostatečně patrné, že zde byla právní otázka, jejíž posouzení městským soudem stěžovatel považuje za odporující zákonu – je to posouzení okruhu účastníků řízení v územním a

stavebním řízení a z toho plynoucí další postup. Dále stěžovatel ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, aniž specifikuje, zda rozsudek považuje za nesrozumitelný či vadný pro nedostatek důvodů.

Námitku nepřezkoumatelnosti je nutno považovat za námitku stěžejní, neboť nepřezkoumatelnost rozsudku může být překážkou posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

Takovými vadami napadený rozsudek městského soudu netrpí; je z něho dostatečně patrné, jak soud rozhodl a z jakých důvodů, výrok rozsudku má v odůvodnění dostatečnou oporu.

I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel z tohoto hlediska městskému soudu vytýká, že v rozsudku nevzal v úvahu podání odvolatele založená ve spise, z nichž je zřejmé postavení účastníka řízení. Městský soud ovšem v rekapitulační části rozsudku podrobně popsal vše podstatné ze správního spisu, a to včetně obsahu podání ČEZ Distribuce, a. s., a obsahu podaného odvolání. Námitka tedy ve své podstatě směřuje proti hodnocení těchto podání městským soudem - tedy proti správnosti právního závěru.

Z těchto důvodů neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení věci Nejvyšší správní soud vycházel z obsahu spisu a z rozhodné právní úpravy.

Pro určení rozhodné právní úpravy je podstatné, že žalobce podal žádost o stavební povolení u stavebního úřadu dne 14. 9. 2005; dne 27. 9. 2005 bylo známým účastníkům řízení oznámeno zahájení sloučeného územního a stavebního řízení. Rozhodnutí o umístění stavby podle § 32 odst. 3 a § 39 a stavební povolení podle § 66 stavebního zákona z r. 1976 bylo vydáno dne 16. 10. 2006. Za předpokladu, že by ČEZ Distribuce, a. s., nebyla účastníkem stavebního řízení, toto by proběhlo zcela v režimu stavebního zákona z r. 1976 a nabylo by právní moci dne 15. 11. 2006. Okruh účastníků řízení tak je třeba posuzovat pouze podle tohoto zákona; poukaz stěžovatele na § 161 stavebního zákona z r. 2006 je tedy nesprávný. Teprve při prokázání, že se jednalo o opomenutého účastníka řízení, bylo by namístě vážit další možný postup v řízení.

O žádosti bylo rozhodováno ve sloučeném územním a stavebním řízení; okruh účastníků tedy musel odpovídat požadavkům zákona pro tato řízení.

Podle § 34 odst. 1 stavebního zákona z r. 1976 účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena. Podle odst. 3 téhož ustanovení je účastníkem územního řízení dále ten, komu zvláštní zákon toto postavení přiznává.

Podle § 59 odst. 1 stavebního zákona z r. 1976 účastníky stavebního řízení jsou: a) stavebník, b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává. Podle odst. 3 téhož ustanovení stavební úřad může ke stavebnímu řízení přizvat i jiné osoby, zejména projektanta a zhotovitele stavby; ty však nejsou účastníky stavebního řízení.

Stavební úřad sám, byť následně, přiznal ČEZ Distribuce, a. s., postavení účastníka řízení podle § 34 stavebního zákona z r. 1976; účastenství konstatoval, bez bližších důvodů, v přípisu ze dne 26. 7. 2007, spolu s nímž tomuto subjektu zaslal dodatečně územní a stavební rozhodnutí ze dne16. 10. 2006.

Městskému soudu je však třeba přisvědčit v názoru, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by ČEZ Distribuce, a. s., vlastnila pozemek sousedící s pozemkem, na němž se staví garáž a ani nebylo prokázáno, že transformační stanice je stavbou, od níž by bylo možno účastenství v územním či stavebním řízení dovodit. Nebylo to prokázáno ani následně, tak, aby bylo důvodné dodatečné doručení rozhodnutí a projednání podaného odvolání jako přípustného a včasného. Pokud stěžovatel poukazuje na vyjádření ČEZ Distribuce, a. s., pak vyjádření ze dne 17. 7. 2007 i odvolání ze dne 31. 7. 2007 obsahuje

pouze sdělení o existenci trafostanice a ochranného pásma; z toho samo o sobě neplyne, že se jedná o stavbu. Není pravdou stěžovatelovo tvrzení, že ve svém rozhodnutí důvody účastenství ČEZ Distribuce, a. s., dostatečně ozřejmil; pouze je konstatuje.

Není pochyb o tom, že na sousedním pozemku se nachází trafostanice. Na základě § 46 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v rozhodném znění, lze předpokládat i existenci ochranného pásma s ní souvisejícího, byť opět z ničeho není patrné, že budovaná garáž se nachází uvnitř tohoto pásma. V něm pak je podle § 46 odst. 8 energetického zákona zakázáno bez souhlasu vlastníka mj. zřizovat stavby, přičemž souhlas podléhá podmínkám stanoveným v odstavci 11 téhož ustanovení. Skutečnost, že pravděpodobně bylo nezbytné, aby stavebník tento souhlas ve správním řízení doložil, nečiní z ČEZ Distribuce, a. s., účastníka řízení. Ten, kdo spravuje ochranné pásmo a je oprávněn rozhodovat o výjimkách z jeho podmínek, účastníkem stavebního řízení není. Pokud postavení účastníka řízení neplyne ze stavebního zákona z r. 1976 ani z jiného zákona, nemohla ČEZ Distribuce, a. s., při zjištění, že ke stavbě nebyl dán její souhlas, podat odvolání.

Pokud by bylo prokázáno, že ČEZ Distribuce, a. s., je vlastníkem sousedního pozemku či stavby, což stěžovatel musí zjistit a v novém rozhodnutí řádně zdůvodnit, je třeba dále hodnotit, zda jí podané odvolání bylo odvoláním včasným. Jak vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS: „*I rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Opomenutí účastníka při oznámení rozhodnutí je v takovém případě procesní vadou zhojitelnou bez újmy na nastalé právní moci rozhodnutí jen za předpokladu, že fikce oznámení rozhodnutí nastala natolik včas, že opomenutý účastník mohl užít zákonných procesních prostředků na svou obranu ještě před tím, než správní orgán měl rozhodnutí za pravomocné. Nastala-li fikce oznámení rozhodnutí teprve poté, co podle mínění správního orgánu již rozhodnutí nabylo právní moci, počínají opomenutému účastníku teprve touto fikcí běžet lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Pouhý fakt běhu času od vydání neoznámeného rozhodnutí nemá na nabytí právní moci vliv.*“ Z rozhodnutí žalovaného ani ze správního spisu není totiž seznatelné, zda vědomost ČEZ Distribuce, a. s., o existenci a obsahu územního a stavebního rozhodnutí nastala až jeho dodatečným doručením, či již dříve, např. při jednání stavebního úřadu dne 12. 7. 2007. Odvolání ze dne 31. 7. 2007 přitom bylo předáno k poštovní přepravě dne 2. 8. 2007.

Pouze *obiter dictum* Nejvyšší správní soud uvádí, že i kdyby nebylo pochybnosti o tom, zda ČEZ Distribuce, a. s., byla účastníkem řízení a tudíž osobou oprávněnou podat odvolání, rozhodnutí stěžovatele by neobstálo. Stěžovatel napadeným rozhodnutím mohl řešit pouze podané odvolání a při shledání jeho důvodnosti zrušit územní a stavební rozhodnutí. Tomu také odpovídá výrok rozhodnutí. V jeho důvodech však stěžovatel

rovněž uvádí, že tímto rozhodnutím zastavil neukončené stavební řízení a dále konstatuje, že řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z r. 2006 stavební úřad zahajuje z vlastního podnětu. Zastavení řízení nelze ztotožňovat se zastavením stavebních prací, které nařídil stavební úřad rozhodnutím ze dne 19. 7. 2007. Pokud územní a stavební rozhodnutí v důsledku porušení účastnických práv ČEZ Distribuce, a. s., nenabylo právní moci, pak řízení bylo nutno dokončit podle dosavadních předpisů, tj. podle stavebního zákona z r. 1976 (§ 190 odst. 3 stavebního zákona z r. 2006). Ten možnost zastavení územního řízení pro nedoložení podkladů nepředpokládal, ve vztahu ke stavebnímu povolení tak bylo možno učinit za podmínek § 60. Výrok rozhodnutí stěžovatele neodpovídá tvrzení v jeho odůvodnění, že jím bylo zastaveno stavební řízení a z jakých důvodů. Opakovaný poukaz na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z r. 2006 v odůvodnění odvolacího rozhodnutí, nasvědčuje tomu, že stěžovatel odvolací řízení spojil s řízením o odstranění stavby podle stavebního zákona z r. 2006, či že odvolací řízení v řízení o odstranění stavby přeměnil. Ani tomu však výrok neodpovídá, nehledě na to, že takové řízení by musel výslovně zahájit stavební úřad (prvostupňový) a muselo by být vedeno takovéto řízení, a to při respektování práv všech jeho účastníků. To vše Nejvyšší správní soud připomíná pouze pro případ, že budou prokázány podmínky účastenství společnosti ČEZ Distribuce, a. s., a že stěžovatel bude znovu věcně posuzovat její včasné odvolání.

V posouzení právní otázky městským soudem neshledal Nejvyšší správní soud nezákonnost; kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyla naplněna.

Kasační stížnost proto byla podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatel podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci vznikly náklady spojené se zastoupením, a to za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč odpovídající dani, kterou je povinna odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tedy činí 2880 Kč. Tuto částku je povinen zaplatit stěžovatel žalobci k rukám jeho zástupce ve stanovené lhůtě. Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, jen pokud by jí vznikly v souvislosti se soudem uloženou povinností (§ 60 odst. 5, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu